

Minä kuulin tarinan kerran
isästä poikineen,
ja se isä oli kuvana Herran
niskurilapsineen.

Toinen perinnön tahtoi,
toinen kunniaa.
Isä kun poikia kahtoi,
hän tahtoi vain rakastaa.

Yhdelle kunnia, arvo,
toiselle omaisuus,
kolmas ja kolmannen armo:
katoamattomuus.

Te kaikki jo tunnette lopun.
Itse rukoilen.
Rukoilen välissä avun,
sekä pettymyksen.

Herrani minulle ole
Tuhlaajaisä vain.
Tuhlaillen tyköni tule
armossa nyt ja ain.

Tuhlaajaisä oo mulle,
sitä vain toivoen
kyljelle puhkaistulle
kuiskaten rukoilen.